

JOHN CONNOLLY

PÍSEŇ STÍNŮ

Slyšíš nás? Jsme tu a přišli jsme si pro tebe

Píseň stínů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bbart.cz
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

John Connolly

Píseň stínů – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

PÍSEŇ STÍNŮ

JOHN
CONNOLLY

PÍSEŇ STÍNŮ

Přeložila Tamara Vosecká

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2018
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © Bad Dog Books Limited 2015
All rights reserved.

Z anglického originálu *A Song of Shadows*
(First published by Hodder & Stoughton in Great Britain, 2015)
přeložila © 2018 Tamara Vosecká
Redakce textu: Jiří Pácek
Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-759-5073-4 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-759-5162-5 (ePDF)
ISBN 978-80-759-5160-1 (ePUB)
ISBN 978-80-759-5161-8 (Mobi)

Věnováno Ellen Clair Lambové

I

Co by dělalo to tvé dobro, kdyby zlo neexistovalo,
a jak by to na zemi vypadalo, kdyby zmizely stíny?

Michail Bulgakov, *Mistr a Markétka*
(překlad Alena Morávková)

1

Zima dávno pryč, jaro u konce a léto za dveřmi. Městečko Boreas se pomalu proměňovalo. V zazimovaných letních bytech se větralo a uklízelo, zmrzlináři objednávali zásoby, obchody a restaurace se chystaly na příliv turistů. Před necelými šesti měsíci jejich majitelé počítali tržby, aby zjistili, jak si budou muset utáhnout opasky, aby přežili. Rok od roku jim zůstávalo v kapsách míň, což pokaždé koncem sezony vedlo k debatám o tom, zda pokračovat dál, nebo podnik prodat. Ti, kteří vytrvali, už se sice odrazili ode dna, ale zatím nepanoval ani opatrný optimismus předešlých let, a mezi lidmi se dokonce šeptalo, že dobré časy jsou nadobro pryč. Ekonomická situace se sice zlepšila, ale Boreas pohlcoval nezadržitelný rozklad. Pomalé, lopotné odumírání, plíživý rozpad. Bylo to umírající město, selhávající ekosystém, ale přesto tu mnoho lidí zůstávalo, protože kam jinam jít?

Sailmaker Inn na Burgess Road zůstal zavřený. Bylo to poprvé po sedmdesáti letech, co tato vznešená stará dáma mezi boreaskými hotely neotevřela brány letním návštěvníkům. Rozhodnutí prodat Sailmaker padlo teprve předešlý týden. Jeho majitelé – třetí generace rodiny Taborovy, která hotel vlastnila – se vrátili ze zimního bydliště v Karolině, aby Sailmaker přichystali pro hosty, a v zadních pokojích už se ubytovali někteří jejich sezonní zaměstnanci. Posekali trávník, odstranili z nábytku potahy a najednou, jakoby nic, se Taborovi při pohledu na svůj podnik rozhodli, že takový záprah déle nevydrží, a oznámili, že tento rok neotevřou. Frank Tabor, dobrý katolík, prohlásil, že se mu po tomto rozhodnutí ulevilo, jako kdyby šel ke zpovědi a vyznal se ze svých hříchů. Teď už mohl žít klidně a bezstarostně.

Uzavřením Sailmakeru městu opět zazvonil umíráček, zas jeden hmatatelný důkaz jeho úpadku. Turistů rok od roku ubývalo – a byli čím dál starší, protože pro mladé tu nebyla žádná zábava – a další a další letní sídla byla na prodej, zprvu za optimisticky vysoké ceny, které však časem bylo nutné stáhnout na realističtější úroveň. I přesto mohl místní realitní makléř Bobby Soames z hlavy vyjmenovat nejméně pět domů, jež se neprodaly ani po více

než dvou letech. Touto dobou už se o ně majitelé přestali starat, takže nefungovaly ani jako letní sídla, ani jako něčí domovy. Při životě je udržovalo jen zimní temperování a v létě poletování a šramocení brouků.

Město počátkem devatenáctého století založila rodina Řeků, kteří však vymřeli už před nástupem dvacátého. Nikdo si nebyl pořádně jistý, proč vlastně kdysi skončili v tomhle koutu Maine – a jediná zbylá připomínka jejich původu bylo jméno Boreas. Tuto severní výspu totiž pojmenovali po řeckém bohu zimy a severních větrů. Není divu, často si říkal Soames, že město mělo vždycky co dělat, aby vůbec coby prázdninové letovisko přežilo. To už je rovnou mohli pojmenovat Jižní Arktida.

Soames v ten krásný dubnový den pomalu projížděl Boreasem. Každý projížděl Boreasem pomalu. Jeho ulice byly úzké. Dokonce i Bay Street, hlavní třídu, bylo zatraceně těžké prokličkovat, jelikož tam auta parkovala podél obou chodníků, a každý, kdo byl ve městě déle než jedno vlhké odpoledne, se naučil sklápět boční zrcátka, pokud je chtěl při návratu k autu najít neporušená. Navíc místní policisté nejradši ze všeho plnili své kvóty pokut tak, že zastavovali motoristy, kteří – byť jen nepatrně – překročili rychlostní limit.

Snad to také souviselo s odkazem zdejších německých usedlíků, po nichž lidé zdědili smysl pro dodržování zákonů a pořádku. Němečtí luteráni poprvé přišli do Maine v polovině osmnáctého století a usadili se v dnešním Waldoboro, které se však tehdy jmenovalo Broad Ba, kde jim naslibovali domy, kostel a zásoby. Ničeho z toho se však nedočkali a zůstali trčet v tomhle nehostinném kraji. Nakonec si postavili provizorní přístřešky, začali lovit zdejší zvěř a nejslabší z nich nepřežili první zimu. Později bojovali proti Francouzům a proti indiánům a za revoluce se jejich komunita rozdělila na ty, kdo stranili Američanům v jejich boji za svobodu, a ty, kdo odmítali porušit přísahu věrnosti britské Koruně.

Tou dobou už byli Němci v Maine zabydlení. Koncem devatenáctého století se část z nich vydala do Boreasu, kde zaujali místo Řeků, a od té doby už zde zůstali. V seznamu voličů města se našli Ackermannovi, Baumgartnerovi, Hueberovi, Kusterovi, Vogelovi a Wexlerovi. O něco dál na pobřeží ve městě Pirna – pojmenovaném po saském městě, odkud pocházeli jeho po domově teskníci zakladatelé – žili další Němci, a dokonce malá skupina německých Židů. Hrstka Arnsteinů, Bingensů, Lewenů, Rossmanů a Wachsmannů. Soames, který byl po pradědovi Angličan a po prababičce Velšan

(ačkoli o velšské větvi nikdo v jeho rodině nechtěl mluvit), je všechny viděl ve stejném světle – každý byl potenciální klient –, ale ještě si vzpomínal, jaké názory měl na Němce dědeček po pradědově zkušenosti z první světové války a po tom, co sám zažil za druhé světové. Když po vás muži určité národnosti léta střílejí, musí se to na tom, co si o nich myslíte, podepsat.

Soames za sebou nechal Bay Street a zahrnul na Burgess Road. Před hotelem Sailmaker zastavil. Dveře byly zavřené, neviděl žádné známky života. Už se Taborovým nabídl coby realitní makléř a Frank slíbil, že mu odpoledne zavolá. Soamesovi bude Sailmaker chybět. Hotel se pyšnil solidním barem a on rád klábosil s Donnou Burtonovou, která tam v úterý, ve středu a o víkendech obsluhovala. Byla ten typ rozvedené kokety, za kterými do baru chodí zákazníci, alespoň mužští, ženy jejímu šarmu tolik nepodléhaly, a navíc dost nerady nechávaly své manžely a partnery delší dobu v její přítomnosti bez dozoru.

Soames netušil, co si Donna teď, když zavírají Sailmaker, počne. Bydlela v Pirně, kde pracovala jako sekretářka, a letní přívýdělek ze Sailmakeru jí umožňoval prožít pohodlnou zimu, kdy nemusela škrtnit termostat pár stupňů pod příjemnou teplotu. Možná by ji mohl na pár hodin týdně vzít Fred Amsel z gril-baru Blackbird, když to jeho manželka Erika dovolí. Donna by přivedla své zákazníky ze Sailmakeru a Fred by mohl konkurovat Brickhousu. Soames by si o tom mohl s Fredem promluvit a Fred by to pak mohl probrat s Erikou. Paní Amselová sice vypadala, jako kdyby si párkrát rozbila nos o přibouchnuté dveře, čemuž odpovídala i její nátura, ale pokud šlo o peníze, nebyla hloupá.

Kdo ví, uvažoval Soames, až se Donna dozví, že za ni ztratil slovo, snad ho dokonce bude ochotná odměnit nějakou tělesnou rozkoší. Soames často sníval o rozkoších noci prožité s Donnou Burtonovou. Nejdřív mu tyto fantazie pomáhaly přežít roky před rozpadem jeho manželství. A teď, když byl zase svobodný, Donnu už druhý rok obléhal, a to s takovou urputností, že by strčil do kapsy i řeckou armádu před Trojou. Zatím se mu nepovedlo prolomit její obranu, ale Fred Amsel je možná právě ten člověk, který mu pomůže překonat hradby. A jestli nevyjde tohle, bude muset vymyslet, jak se ukrýt do dřevěného koně a někomu zaplatit, aby jí ho dovezl domů.

Soames jel dál na sever, až tam, kde začaly domy řídnout a kde přestávala být zřetelná hranice mezi městečky Boreas a Gratton. Tato dvě města měla společné úřady, včetně policie, hlavně proto, že vedle Grattonu vypadal Bo-

reas jako Vegas, takže čáry na mapě byly pouze informativní. Boreaská policie měla smlouvu i s Pirnou na jihu a osadami Hamble a Tuniss na západě, ačkoli ty dvě posledně jmenované čítaly jen několik rozestých usedlostí a opuštěných stodol. Většina lidí z okolí jezdila pracovat do Boreasu nebo do Pirny a všech pět městeček sdílelo jednu společnou radnici, na které zasedal i Soames. Zasedání konaná dvakrát měsíčně, vždy první a třetí středu, bývala dost výbušná. V Boreasu byly vyšší daně z nemovitostí než jinde a mezi lidmi, kterým se nelíbilo, že jejich dolary putují na kanalizaci v Hamble nebo na údržbu silnic v Tunissu, se zlostně šušovalo o socialismu.

Soames odbočil z Burgess Road na Toland's Lane, jež se vinula až ke Green Heron Bay. Tato nejdlejší zátoka poloostrova byla dlouhá, krytá vysokými dunami a díky své orientaci enormně vystavená víchrům fičícím od moře, takže čelit u domu na pobřeží byt jen mírnému větru bylo jako stát za bouře na lodní přídi. V zátocce bylo vždycky o několik stupňů míň než jinde v okolí Boreasu, jako by se zima na tomhle místě rozhodla zanechat připomínku toho, že se zase vrátí. Turisté se sem obvykle neobtěžovali, tedy kromě občasných pozorovatelů ptáků, kteří byli většinou zklamaní nepřítomností jakýchkoli volavek, natožpak zelenavých, podle nichž byla pojmenovaná.

V Green Heron Bay stály jen dva domy, oba původně určené k letní rekreaci, jeden byl koupený ve spěchu, čehož majitelé později litovali, a druhý rodinný majetek, který od přečtení závěti nikdo nechtěl a nevyužíval. Po pravdě řečeno, Soames už přestal doufat, že se některý z nich prodá nebo pronajme, takže ho velmi překvapilo a potěšilo, když si během několika týdnů oba našly nájemníky, přestože mu radost z toho, že svým klientům obstaral jistý příjem – a sobě měsíční provizi –, maličko kazila totožnost jednoho z nájemníků.

Soames o soukromém detektivovi jménem Charlie Parker samozřejmě četl už dřív, než ho postřelili a rekonvalescence ho přivedla do Boreasu. Soames měl pár přátel a bývalých klientů jak na bangorském policejním oddělení, tak u státní policie v Maine a v baru se navíc ze života onoho muže dozvěděl detaily, jež se neobjevily ani v žádných novinách. I kdyby sám Parker nebyl problém, rozhodně je přitahoval.

Kvůli pronájmu domu ho ovšem nejdřív kontaktovala právnička Aimee Priceová ze South Freeportu, která Soamesovi řekla, že má klienta, který potřebuje soukromí a klid, aby se mohl zotavit z nedávno prožitého traumatu.

Přijela si do Boreasu dům prohlédnout, usoudila, že klientovým potřebám vyhovuje, a podepsala smlouvu, to vše během jediného dopoledne. Zato jednání o nájemném byla tvrdá, ve srovnání s nimi byly schůze městské rady poklidné sedánky. Soames vyšel z celé záležitosti poražený a škodný a nakonec si kontroloval, jestli ho Priceová neobrala i o hodinky. Až teprve po podpisu nájemní smlouvy Priceová zmínila klientovo jméno: Charlie Parker.

„Ten soukromý detektiv?“ zeptal se Soames, zatímco sledoval, jak na smlouvě zasychá inkoust. „Ten, co ho postřelili?“

„Ano. Nějaký problém?“

Soames se nad tou otázkou zamyslel. Problém by to mohl být, pokud by se ti, co se Parkera pokusili zabít, vrátili a zkusili to znovu. Dům bylo už takhle těžké pronajmout. Kdyby v něm došlo k masakru, mohli by ho majitelé rovnou podpálit. Soamese by to navíc nejspíš stálo místo v městské radě. Jistě by mu na oblibě nepřidalo, kdyby se kvůli jeho benevolenci Boreas proslavil něčím jiným než cukrárnou Forrest's Ice Cream Parlor a krevetovým étouffée v Crawley's Cajun Citchen. („Nejlepší cajunské jídlo v severním Maine“, což celkem vzato nebyl právě chytlavý slogan, i když v Crawley's opravdu zatraceně dobře vařili, a z toho třeskutě vtipného „c“ ve slově „Citchen“ Soamesovi zacukalo v oku pokaždé, když ten nápis viděl.)

Rozhodl se, že nejlepší taktika bude upřímnost.

„Podívejte, člověk jako on má nepřátele,“ řekl, „a v Boreasu ještě nikdy nikoho nezastřelili. Rozumíte, *nikdy*.“

„To byste si mohli dát na ceduli,“ odvětila Priceová. „Něco jako: ‚Boreas, pětasedmdesát tisíc dní bez střelení,‘ jako když se na stavbách uvádějí pracovní úrazy.“

Soames se snažil odhadnout, jestli šlo o nejapný žert, a usoudil, že nejspíš ano. Ačkoli mu to chvíli připadalo jako dobrý nápad.

„Tyhle zbytečné poznámky o cedulích nechme stranou,“ řekl Soames, „ale jeho pověst by mohla vzbudit obavy.“

„Nemusíte se bát, že by se opakovala situace, která vedla k jeho zranění.“

„Jste si tím nějak jistá.“

„Jsem.“

Priceová se na něj zadívala, jako by ho vybízela, aby jí položil otázku, která ho svrběla na jazyku. Soames polkl. V jeho kanceláři bylo najednou nepříjemně horko. Vzpomněl si na příjem z pronájmu.

„Vzhledem k těmhle mimořádným okolnostem byste se snad mohla...“

„Ne.“

„... ještě jednou podívat na...“

„To těžko.“

„... na částku, která...“

„Plýtváte časem.“

„Dobře.“

„V tom domě nebyl žádný nájemník už skoro dva roky.“

„Měli jsme pár nabídek.“

„Ne, neměli.“

„To nemůžete vědět.“

„Ale ano.“

„No dobrá.“

„Ještě nějaké otázky?“

„Bude ozbrojený?“

„To nevím. Můžete se ho zeptat, až ho uvidíte.“

Soames přemýšlel, co o detektivovi ví.

„Myslím, že bude ozbrojený,“ podotkl spíš sám pro sebe než k Priceové.

„Jestli ne, podle všeho dělá chybu.“

„Tak se mi líbíte,“ řekla Priceová. „Čím míň lidí se o tom prozatím dozví, tím líp. Až sem přijede, bude na něm, jestli se seznámí s místními. Někdo ho možná pozná, někdo ne.“

„Tady v Boreasu si každý hledí svého,“ prohlásil Soames. „A pokud jde o mě, ten dům jste si pronajala vy, a kdyby se mě někdo ptal, kdo v něm bude bydlet, řeknu, že nemám tušení.“

Priceová vstala a podala mu ruku. Soames ji stiskl.

„Těšilo mě,“ řekla.

„Hm, nápodobně, myslím.“

Doprovodil ji k autu.

„Ještě poslední věc,“ řekla Priceová a Soamesovi se sevřelo hrdlo. Neměl „poslední věci“ rád.

„Jistí lidé z New Yorku přijedou dům zkontrolovat. Jsou to, no, něco jako bezpečnostní poradci. Možná budou chtít udělat pár menších úprav, jen aby měli jistotu, že je dům plně funkční. Nic nepoškodí. Naopak, řekla bych, že všechny případné změny jen zvýší jeho hodnotu.“

Příslib zvýšení hodnoty Soamesovi lehce zlepšil náladu.

„To by neměl být problém.“

„Dobrá. Oni nemají problémy rádi.“

Cosi v jejím tónu v něm vyvolalo chuť obrátit do sebe panáka, což také udělal, sotva za ní zapadly dveře. Sekretářka ho viděla popíjet.

„Oslavujete?“ zeptala se.

„No,“ odpověděl, „vlastně sám nevím.“

2

Soames se před Parkerovým příjezdem do Boreasu zúčastnil ještě dvou schůzek. Nejdřív s příslušníkem státní policie z Maine jménem Gordon Walsh, který se v Soamesově kanceláři objevil s boreaskou policejní náčelnicí Cory Bloomovou v závěsu. Bloomová byla hezká žena, které táhlo na čtyřicítku, a nebytí toho, že byla šťastně vdaná, Soames by ji patrně zkusil sbalit. Jistě, musel brát v potaz i tu drobnost, že se přátelila s jeho bývalou ženou, což znamenalo, že Cory Bloomová by spíš chodila se zvykáčkou sloupnutou z podrážky než s Bobbym Soamesem, ale člověk přece může snít. To zatím nikdo nezakázal.

Walsh Soamese příliš neuklidnil. Vysvětlil mu, že Parker nadále zůstává zranitelný, a zdůraznil, stejně jako předtím Aimee Priceová, jak je důležité detektivovu přítomnost v Boreasu udržet pokud možno v tajnosti. Bloomová ovšem Walshovi vysvětlila, že jednou z výhod Boreasu – alespoň než se doopravdy rozběhne turistická sezona, což znamenalo nejdřív za měsíc až šest týdnů – je, že v městečku se prakticky nemůže stát, aby se tu někdo zastavil na víc než pět minut, aniž by si ho někdo všiml. Pokud by někdo cizí projevil nezvyklý zájem o některého z jeho obyvatel, určitě by to kdosi zaznamenal. Bobby Soames mohl potvrdit všímavost zdejších obyvatel z vlastní zkušenosti, kdyby chtěl, jelikož jeho manželství skončilo právě kvůli tomu, že ho Eve Moorerová z květinářství viděla vycházet z motelu na Route 1 v doprovodu o dvacet let mladší ženy, slečny, kterou by mohli považovat za jeho dceru, kdyby nějakou měl. Ale Walsh tuhle historku slyšet nemusel a Cory Bloomová už ji znala.

Bloomová prohlásila, že nejlepší, i když to někomu může připadat nerozumné, podle ní bude o detektivově blízcím se příjezdu informovat pár městských prominentů a citlivých občanů. Vyjmenovala majitele barů, luteránského pastora Axela Wernera, Krise Becka, kterému patřila jediná benzinka v Boreasu, a ještě několik dalších. Walsh nic nenamítal a nechal to na ní. Vyladili ještě pár drobných detailů, ale jinak se Walsh při návštěvě Boreasu

omezil na ten typ varování, která se obvykle týkají nádraží a letišť. Kdybyste něco viděli, ohlaste to.

„Já jen nechápu,“ řekl Soames nakonec, „proč si vybral zrovna tohle místo.“ Vrtalo mu to hlavou od chvíle, kdy Aimee Priceová za detektiva podepsala nájemní smlouvu.

„Znáte kliniku Brook House?“ zeptal se Walsh.

Soames ji znal. Bylo to luxusní soukromé zdravotnické zařízení asi deset mil západně od města, spíš lázně než nemocnice. Léčilo se tam několik hollywoodských herců a nejméně jeden exprezident, ovšem o jejich pobytu v Brook House se nikde nepsalo.

„No, tak tam ho nějaký čas léčili a teď tam půjde na rehabilitaci.“

„To teda musí mít prachy, ale až ho tam pumpnou, nejspíš mu jich moc nezbyde,“ podotkl Soames. Sám by si v Brook House nemohl dovolit ani nechat si změřit teplotu.

„Pokud vím, udělali mu cenu,“ řekl Walsh.

„Brook House? Já slyšel, že se tam platí i za vzduch, co decháte!“

„Vy možná, ale on ne. Nevadilo by vám, kdybychom se zajeli na ten dům podívat?“

Soamesovi to nevadilo ani v nejmenším. Bloomová je vezla svým explorem a Soames cestou instinktivně sklouzl do svého makléřského módu a začal poukazovat na zajímavá místa v krajině a na blízké obchody a bary, až ho Walsh upozornil, že přijel jen na hodinu a nehodlá se sem stěhovat, načež Soames zmlkl a celou cestu do Green Heron Bay uraženě mlčel. Walsh dům nejdřív mlčky pomalu obešel a pak vstoupil dovnitř. Poté důkladně prozkoumal interiér, otevíral a zavíral dveře a okna a zkoušel zámky a zástrčky.

„A co ten druhý dům?“ zeptal se Soamese, když všichni tři stáli na verandě a sledovali, jak se lámou vlny a přesýpá písek.

„Ten je prázdný,“ odpověděl Soames. „Už nějaký čas, stejně jako byl tehle.“

„Kdyby se na něj někdo ptal, oznámíte to tady náčelníci, jasně?“

„Naprostο.“

Walsh pozoroval duny a oceán s rukama v bok, jako by zátoku dobyl a rozhlížel se, kam zapáchne vlajku.

Soames zakašlal. Když byl nervózní nebo nejistý, vždycky kašlal. Byla to jeho jediná slabina coby makléře, jako když gambler neudrží poker face.

„Ehm, ta právnička, slečna Priceová, říkála, že sem přijedou nějaký bezpečnostní poradci z New Yorku.“

Walsh povytáhl knírek nad jedním koutkem v náznaku úsměvu.

„Jasně, ‚bezpečnostní poradci‘. Takhle jim říká?“

„To jsou její slova, jestli se nepletu.“

„No, až je uvidíte, určitě je hned poznáte.“

Soames si představil po zuby ozbrojené agenty v černém slaňující z helikoptéry. Přestože nebyl nijak horký den, vyndal z kapsy saka kapesník a otřel si čelo. To bude jako přípravy na návštěvu prezidenta.

„No, teď už toho asi víc nenaděláme,“ prohlásil Walsh.

Zamířil zpátky k autu Bloomové, která už na ně čekala. Soames klusal vedle něho, aby mu stačil. Walsh rázoval dlouhými kroky, vedle kterých by chůze Paula Bunyana působila jako cupitání.

„Máte tušení, kdy sem má dorazit?“ zeptal se Soames.

„Asi za týden.“

„A stačí tu zatím ti ‚bezpečnostní poradci‘ udělat, co je potřeba?“

„Když ne, přijede, až budou hotoví. Ale myslím, že to stihnou. Jsou to profesionálové.“ Walsh znovu povytáhl knírek. „Znepokojují vás?“

„Trochu,“ přiznal Soames.

„Fajn, to je dobře.“

Soames se snažil myslet na svou provizi.

Po odchodu Walshe s Bloomovou si v kanceláři nalil drink. Odolal pokušení dát si ještě druhý, věděl, že by to mohlo špatně skončit, ale byl si celkem jistý, že než se ten detektiv s jejich městem rozloučí, bude si do šuplíku kupovat další láhev.

A možná dokonce víc než jednu.

Když konečně poradci dorazili, Soamesovi se skoro ulevilo, i když se mu předtím zdály děsivé sny, v nichž na sebe brali podobu jeho otce a vyčítali mu spotřebu alkoholu. Když už si začínal připadat jako Ebenezer Scrooge před příchodem třetího ducha, jehož se nejvíc obával, ozvala se Aimee Priceová a stručně ho telefonicky informovala, že ho poradci v pátek ráno očekávají v domě.

Když Soames dorazil, muži už čekali: jeden vysoký a černý, druhý podsaditější a bělejší, ačkoli Soames by ho tipoval na Hispánce nebo napůl His-

pánce, zkrátka na nějaký mix, rozhodně dost problémový typ. Ale raději se na nic neptal. Jediné, co věděl jistě, bylo, že ho pěkně znervózňují, hlavně ten černý. Představil se jako Louis, ale rukou mu nepotrásl. Měl na sobě dobře padnoucí tmavý oblek. Hlavu měl oholenou a obličej mu zdobila prošedivělá kozí bradka jako měsíční světlo odrážející se o půlnoci na jezeře. Ten druhý, který si s ním rukou potrásl, řekl, že se jmenuje Angel, což Soamese utvrdilo v přesvědčení, že jde o Hispánce. Nebo napůl Hispánce.

Nebo něco takového.

Nemohl přesně říct, čím ho ti muži znervózňují. Snad šlo jen o potlačované obavy vyvolané řečmi, které o nich kolovaly. Ale možná to taky souviselo s tím, že když je začal provázet po domě, nabyl dojmu, že se tam vyznají. No dobrá, popis a rozměry si mohli najít na webových stránkách, ale tam se neudávalo, kde jsou zaseklé dveře nebo které prkno vrže, a oni na tyto nedostatky Soamese upozornili *dříve*, než na zmíněné dveře či prkna narazili.

Zajímali se také o ovládací panel starého poplašného zařízení.

„Jak dlouho je mimo provoz?“ zeptal se Angel.

„To vám nepovím. V tom domě dva roky nikdo nežil, takže přinejmenším takhle dlouho. Proč?“

„Jen mě to zajímá. Stejně to vyměníme. Rámy dveří jsou prohnilé, přední i zadní. Budou se muset vyměnit. Okna prozatím stačí. A samozřejmě vyměníme zámky.“

„Ehm, jistě. Pokud mi dáte náhradní klíče.“

„Ty vám bohužel nedáme.“

„Prosím?“

„Klíče od tohoto domu bude mít jediný člověk, a to jeho nájemník.“

„S tím nemůžu souhlasit. Co když se něco stane?“

„Co například?“

„Požár.“

„Jste pojištěný?“

„Ano.“

„Takže jste pojištěný.“

„A co záplavy nebo – já nevím – třeba nějaká nehoda?“

Muž jménem Louis k Soamesovi pomalu otočil hlavu. Upřel na makléře pohled, pod nímž si připadal jako klíšťe sevřené v pinzetě, čekající, až je zmáčkne.

„Právě jste vyjmenoval požár, záplavy a nehody,“ řekl Louis. „Takže vy tu pronajímáte životu nebezpečný místo?“

„Tak jsem to nemyslel,“ ohradil se Soames.

„To doufám.“

„Musíte si uvědomit,“ řekl Angel, „že tu jsou mimořádná bezpečnostní rizika. Proto jsme tady.“

„Přesto potřebuju mít klíče,“ trval na svém Soames, až tím neústupným tónem sám sebe překvapil.

„Tak dobře.“

„Vážně?“

„Jo, dáme vám náhradní klíče.“

„Dobrá.“

„A jaké klíče byste chtěl?“

„Co tím myslíte?“

„Myslím tím to, že můžete mít, jaký klíče chcete, jenom ne klíče od tohohle domu.“

Soames cítil, jak v něm roste vztek. Na takové zacházení nebyl zvyklý. Bylo mu srdečně jedno, kdo v tom domě bude bydlet.

„Tak poslouchejte –“ spustil, ale vtom mu na levém rameni přistála těžká ruka. Zadíval se Louisovi do tváře.

„Můžeme se poohlídnout po jiným pronájmu –“ řekl Louis.

„Začínám si myslet, že to není špatný nápad.“

„– ale to by všem zúčastněným zkomplikovalo situaci,“ pokračoval Louis, jelikož Soames mlčel, „což by bylo špatný.“

Usmál se na Soamese. Soames by byl raději, kdyby se to nestalo. Takový to byl úsměv.

„Kolik vám ta právnička bude platit nájem?“ zeptal se Angel.

Soames jim řekl číslo.

„O kolik jste si původně řekl?“

Soames jim řekl další číslo, které bylo asi o třicet procent vyšší.

„Jste tvrdý vyjednávač,“ ušklíbl se Angel. „Divím se, že neplatíte vy jí.“

Soames připustil, že během diskusí s Priceovou měl v jednu chvíli skutečně pocit, že by to tak mohlo dopadnout.

„Musím si zavolat,“ řekl Angel.

Vešel do prázdného obýváku a vyndal mobil. Soames slyšel jeho tlumený

hlas. Když se Angel vrátil, řekl sumu, která se blížila původnímu nájmu, s navýšením o sto dolarů měsíčně pro Soamese za cosi, čemu říkal „náklady na správu“.

„Správu?“ zeptal se Soames.

„Správu,“ odpověděl Angel.

„Co to znamená?“

„To znamená, že se budete starat o sebe a my se za to postaráme o dům.“

„Možná ty klíče přece jenom nepotřebuju,“ prohlásil Soames.

„Aspoň máte o starost míň,“ řekl Angel. „Revidovanou nájemní smlouvu byste měl mít na stole, až se vrátíte.“

Jemně, ale pevně Soamese popadl a vedl ho ven z domu. „Potřebujeme pár dní na ty nezbytné úpravy,“ řekl Angel. „Budeme přitom diskrétní. A nevádí, když si zatím tyhle klíče necháme?“

Zamával klíči, které si Soames přinesl. Soames si poklepal na sako. Byl si skoro jistý, že když vystupoval z auta, dával si je do náprsní kapsy, ale nejspíš se spletl.

„Moje číslo máte,“ řekl Soames, „pro případ, že by se vyskytly nějaké potíže.“

„Žádný se nevyskytnou, ale děkuju.“

„Dobrá. Tak jak myslíte.“

„Děkujeme vám.“

Soames nasedl do auta. Ti dva přijeli novým černým Lexusem LS 600h L, který Soames odhadoval tak na sto dvacet tisíc dolarů. Jak je vidět, jsou dobře placení, ti bezpečnostní poradci. Ještě kdyby tak věděl, co to znamená.

Jak Angel slíbil, v kanceláři na něj čekala revidovaná nájemní smlouva. Teprve když posílal e-mail s podepsanou kopií zpátky Aimee Priceové, všiml si, že smlouva byla odeslána v 8.15, když byl na cestě na schůzku s Angelem a Louísem.

Bobbyho Soamese převezli.

O čtyři dny později dorazil do Boreasu Charlie Parker.

3

Soames zaparkoval auto na odbočce na Green Heron Road, která vedla ke dvěma domům v zátoce. Oba domy se silnicí spojovaly prašné příjezdové cesty. Nejdříve Parkerův a pak, asi o čtvrt míle dál ten druhý, kterému odjakživa říkali Gilletteův dům, ačkoli tu už od roku 1960 žádní Gilletteové nežili.

Dům si pronajala žena jménem Ruth Winterová s devítiletou dcerou Amandou. Soames se postaral o všechny náležitosti, ale až poté, co to ohlásil Walshovi a náčelníci. Winterovy dostaly zelenou. Jejich rodina pocházela z Pirny, kde stále žila Rutina matka. Soames se v záležitostech Ruth Winterové neštoural, ani v důvodech, proč se stěhuje do Boreasu. Dovtípil se, že pro sebe a dceru jednoduše potřebuje klidné místo k životu. Bydlení v Boreasu Amandě umožňovalo dál navštěvovat školu v Pirně, jelikož šlo o spádovou školu a nedaleko od domu ji mohl vyzvedávat školní autobus.

Soames Winterovy od té doby, co bydlely v Boreasu, už několikrát navštívil – měl-li být upřímný, víckrát, než by za těchto okolností bylo považováno za nezbytně nutné, a to hlavně proto, že Ruth Winterová nebyla nepřitažlivá. Byla to modrooká světlovláska, něco přes čtyřicet. Dcerka se jí podobala a na svůj věk byla poměrně velká. Až při třetí Soamesově návštěvě se Ruth Winterová zeptala, jestli se o své klienty vždycky tak dobře stará. Položila tu otázku jakoby z legrace, ale už to, že se o tom zmínila, byl pro Soamese jasný signál, že ji svou přítomností obšťastňoval už dost dlouho, a právě proto tentokrát nejel dál než k silnici. To ráno soustředil pozornost na dům, kde bydlel detektiv. Soames sám sebe přesvědčoval, že mu leží na srdci Parkerovo zdraví, ale samozřejmě měl také obavy o dům. Nelíbilo se mu, že do něj nemá přístup, a stále ho znepokojovalo, že by Parkerova přítomnost v Boreasu mohla způsobit potíže celému městu, a potažmo i Bobbymu Soamesovi.

Detektiva dosud navštívil jen jednou, a to v den Parkerova příjezdu. Když zahnul na cestu, došlo k něčemu podivnému. Poslouchal rádio WALZ z Machiasu, ale najednou signál přerušilo tiché bzučení. Hned

zas přestalo a Soames na to dál nemyslel, ale když dojel k domu, Parker už na něj čekal venku a Soames si byl jistý, že se detektivovi pod větrovkou rýsuje zbraň.

První, co Soamesovi blesklo hlavou, bylo, že Parker nevypadá dobře. Pohyboval se pomalu, zjevně ho cosi bolelo. Vlasy měl podivně melírované a Soamesovi pár minut trvalo, než pochopil, že detektivovi tam, kde mu roky narušily kůži, rostou bílé vlasy. Před časem ho přepadli dva útočníci ozbrojení pistolemi a brokovnicí, kteří si na něj počkali u něho doma. Nebýt toho, že na ně z posledních sil vystřelil, byli by ho zabili. Ve skutečnosti ho ovšem zachránilo to, že než spustili palbu, neměl čas deaktivovat alarm, a bezpečnostní agentura měla přísné instrukce uvědomit policii ve Scarborough, kdyby spustil. Policie se domnívala, že musela oba střelce minout jen o pár vteřin. A pokud šlo o útočníky, podle oficiální zprávy je neidentifikovali ani nechytily, ale po barech se šušovalo, že jsou po smrti.

Soames si vzpomněl na ty dva „bezpečnostní poradce“ a udělalo se mu lehce nevolno, když si vybavil, jak na ně zvýšil hlas.

V mnoha ohledech – pohyby, dýcháním, dokonce i povrchem pokožky – Parker připomínal o dost starší osobu, tedy kromě očí, které byly bystré a pronikavé. Soames se s ním nikdy dřív nesešel, takže nemohl říct, jestli takové byly vždycky, ale byl v nich neobyčejný jas a – jak to říci – vhléd. Takhle podle Soamese mohly vypadat oči jednoho z Kristových apoštolů, když pochopil pravou podstatu bytosti, které zasvětil život. Byly to oči někoho, kdo trpěl, a z jeho utrpení se zrodila moudrost. Soames usoudil, že tohle s člověkem udělá, když ho postřelí a skoro zabijí.

Soames s Parkerem nemluvil dlouho. Krátce mu potvrdil, že dům je v pořádku, a předal mu desky s informačními materiály o městě se seznamem barů, obchodů a restaurací, s podrobnostmi o kostelech s rozpisem bohoslužeb a jmény různých truhlářů, instalatérů, mechaniků a dalších řemeslníků, na které je v případě potřeby spoleh. Soames mu také podtrhl jména lékařů v okolí a pro jistotu je v deskách přesunul zezadu dopředu.

„Moje vizitka je zasunutá na zadní straně,“ řekl Soames. „Zavolejte mi kdykoli, kdybyste něco potřeboval.“

„Děkuji,“ odpověděl Parker.

Vítr vanoucí od moře byl jen maličko chladný. Před chvílí skončil odliv

a rackové se spouštěli dolů pro měkkýše uvízlé v písku. O něco dál Soames zahlédl ladnou křivku krku kormorána, který se vzápětí ponořil do vln.

„Doufám, že tu budete šťastný,“ řekl Soames. Sám nevěděl, co ho to napadlo. Nešlo o makléřskou zdvořilost, myslel to upřímně. Snad to způsobil pohled na kormorána. „Je to krásné místo.“

„To ano.“

Dál už si neměli co říct. Soames by se byl Parkera rád zeptal, jak dlouho se hodlá zdržet, ačkoli nájem byl zaplacený na tři měsíce dopředu. Když pomínul strach, že se detektivovi někdo bude mstít, příjem navíc – včetně příplatku za „správu“ – vítal a rád by měl v kapse dalších pár set dolarů. Řekl si, že s tím vyrukuje nejdřív za měsíc, a místo toho Parkera zdržoval rozpačitým plkáním.

„No,“ řekl Soames, „chtěl jsem se jen ujistit, že je všechno v pořádku. Teď už pojedu. Kdybyste se chtěl na něco zeptat, zavolejte.“

Potřásli si rukama. Detektiv sice působil křehce, ale stisk měl pevný.

„Děkuji vám za pomoc,“ řekl Parker.

„Určitě se potkáme ve městě.“

„Nejspíš ano.“

Soames se vrátil k autu a rozjel se nazpátek. Rádio se zapnulo a na tomtéž místě na příjezdové cestě se na okamžik znovu přerušil signál. Soames zpomalil, podíval se doleva a zahlédl, jak se ve svitu slunce cosi zalesklo: kovový předmět, malý a kulatý. Nenápadně se natáhl, jako by něco hledal v přihrádce na palubní desce. Ano, bylo tam: další malé zařízení umístěné v trávě přímo proti tomu prvnímu. Soames pokračoval v jízdě a o tom, co viděl, nikdy nikomu neřekl, ani policejní náčelnici.

Ted, tři týdny po detektivově příjezdu do Boreasu, si Soames pravou rukou zakrýval oči a díval se na pláž a na moře za ní. Každým dnem bylo tepleji, ale tady v Green Heron Bay byl Soames rád, že má na sobě sako. Opodál na pobřeží kráčely dvě postavy – jedna vysoká a jedna menší, šly zády k němu a světlé blond vlasy jim vlály ve větru. Winterovy, matka s dcerou, si vyšly na procházku mezi vysoké duny.

V dolním domě se cosi pohnulo a na verandě se objevil Parker. Opíral se o hůl a schody na pláž scházel velmi opatrně, celý sehnutý, a volnou rukou se držel zábradlí. Teprve když stál na písku, zahlédl ženu s dcerou mířící po pláži k severu. Soames viděl, jak se detektiv zastavil a vrací se zpátky k domu.

Když si všiml auta nahoře na silnici, zarazil se. Soames zvedl ruku a rozpačitě zamával. Parker po pár vteřinách jeho gesto opětoval a pak zmizel.

„Jsou to fajn lidi,“ řekl si Soames pro sebe. „Nebylo by tě, kdybys je pozdravil.“

Ale kdo je on, aby někoho soudil?

Vrátil se zpátky k autu a nechal detektiva o samotě.

4

Amanda Winterová moc nechápala, proč se musela přestěhovat do tohoto domu u moře. Věděla jen, že se matka s babičkou pohádaly, ale netušila proč. Už dávno se naučila odhadnout matčinu náladu, ty dvě si totiž byly tak blízké, jak může být jen matka s dcerou vyrůstající v rodině bez muže, a Amanda pochopila, že ptát se na jejich hádku by nebylo vítané.

Amandin otec zemřel ještě předtím, než se narodila, a máma o něm mluvila zřídkakdy. Amanda znala jen jeho jméno – Alex Goyer – a věděla, že byl mechanik. Babička o něm jednou řekla, že byl „budižkničemu“. Amanda si to legrační slovo vyhledala na internetu a zjistila, že znamená nezodpovědný nebo neschopný. Padla i další slova, ale ta Amanda znala. Nechtěla, aby se o jejím tátovi říkalo, že byl k ničemu, protože, když byla jeho dítě, znamenalo to, že ani ona za moc nestojí. Maminka se jí to snažila vymluvit. Ujišťovala ji, že její táta nebyl neschopný, i když to babička Isha tvrdila.

Teď, když byla Amanda starší a zvykala si na nuance v řeči a chování dospělých, dozvěděla se – hlavně díky babičce Ishe – o vztahu svého otce a matky víc. Věděla, že babičku Ishu rozhněvalo, že matka otěhotněla jako svobodná, a když se to táta dozvěděl, nechtěl si ji vzít a místo toho se s ní přestal stýkat. Amandě bylo velmi líto, že maminku opustil, když byla ještě v děloze, a navíc to potvrzovalo, co si o něm Isha myslela.

Jejího tátu někdo zavraždil – zastřelil ho v autoservisu, kde pracoval. Tohle zjistila nedávno od babičky Ishy. Amanda uvažovala, jestli to mohl být důvod té divoké hádky. Nevěděla, co si má o zavraždění svého táty myslet. Babička Isha říkala cosi o drogách. Znamená to, že její táta byl zlý člověk? Amanda doufala, že ne. Být zlý je ještě horší než být budižkničemu. Táta neměl skoro žádné příbuzné. Jeho matka byla mrtvá a otec podle babičky Ishy nebyl o nic lepší než on. Otec jejího táty – nedokázala na něho myslet jako na svého dědečka – zemřel, když byla Amanda malá. Měl nemocná játra, která mu přestala fungovat. Maminka mu šla na pohřeb, přestože, stejně jako mnoho dalších věcí, které se týkaly Goyerových, se to Amanda dozvěděla až o mnoho let později.

Babička Isha byla tedy Amandin jediný prarodič, protože dědeček Dave, Ishin manžel, byl taky po smrti. Amanda si ho vybavovala jen matně. Měl šedivé vlasy a nosil silné brýle. Maminka vzpomínala, že jí dědeček Dave místo Amanda říkával „Mana“, jako ten nebeský chléb. Někdy jí tak říkala i maminka a Amandě se to líbilo.

Babička Isha Amandu milovala. Visela na ní, rozmazlovala ji, zajímala se o každý její krok. Amanda s matkou dokonce žily v domě nedaleko babičky Ishy, na jejím pozemku. Amandě se po domově stýskalo. I po babičce Ishe. Od té doby, co se přestěhovaly do Boreasu, o ní neslyšela. Chtěla se na to maminky zeptat, ale ta byla pohlcená svými starostmi, a kdykoli s tím Amanda vyrukovala, matku to rozzlobilo nebo zarmoutilo, což Amanda nechtěla.

Když tedy Amanda nebyla ve škole – a to bylo často, protože měla nějakou nemoc a doktoři si s ní nevěděli rady –, celé dny pospávala, četla nebo se dívala na televizi, dokud ji nerozbolela hlava a oči. Zezačátku Boreas nenáviděla, švalo jí, že je daleko od kamarádek z Pirny a od babičky Ishy. Moře jí však pomalu, ale jistě uchlácholilo svým rytmem a zvuky, bylo to totiž stejné moře, které burácelo nedaleko jejich starého domu, i když vypadalo trochu jinak. Neuměla si představit, že by dokázala usnout bez šumění vln nebo se probudit a necítit ve vzduchu vůni soli, jež jí nepatrně ulpívala i na kůži.

Ten pán, co bydlel v jediném domě, který stál kromě toho jejich na pláži, ji okamžitě zaujal. Viděla ho, jak se prochází po pobřeží, hned první den, když seděla na posteli a dívala se na oceán. Našlapoval pomalu a opatrně, jako by se bál, aby neupadl, ačkoli i kdyby, v písku by se mu nejspíš nic nestalo. Šel podél velkých dun a opíral se o hůl. Ale nebyl starý, což ji překvapilo. Ze své malé zkušenosti věděla, že hůl nosí jen staří lidé jako babička Isha, takže usoudila, že musí být zraněný nebo chromý.

V Amandině životě muži relativně chyběli, a proto ji zajímali. Ne chlapci – ty znala dost dobře, takže je většinou ignorovala, jelikož jí připadali přinejlepším čas od času zábavní, ale spíš otravní –, ale dospělí muži, ve věku její matky. Jejich světu dost dobře nerozuměla a jejich myšlenkové pochody a chování jí byly naprosto cizí. Považovala je za úplně jiný živočišný druh než kluky ve škole a neuměla si představit, že by někdo tak zabedněný a nepoužitelný jako Greg Sykes – který seděl ve třídě za ní a jednou jí plivl do vlasů – mohl vyrůst a naučit se třeba řídit auto nebo chodit do práce. Greg Sykes páchl močí, a když si myslel, že ho nikdo nevidí, chodil s rukou strčenou

v poklopci. Dospělého Grega Sykese si představovala jako totéž ve větším. Dál plival, dál čpěl močí a dál si hrál se svým nádobíčkem, protože nebyl schopný rozlišovat, co se hodí „v soukromí“ a co „na veřejnosti“.

A tak ten první den celá zmatená náhlým zvratem ve svém životě sledovala, jak ten muž pomalu kráčí po pláži opřený o hůl, hlavu skloněnou, a přitom pomalu pohybuje rty, protože – to si domýšlela – si povídá pro sebe nebo možná počítá kroky. Na okamžik se zastavil a zadíval se na jejich dům, všiml si zaparkovaného auta a krabic a kufrů na verandě. Sjel pohledem nahoru a Amanda si v tu chvíli byla jistá, že se dívá na ni, ačkoli věděla, že z toho úhlu ji těžko může vidět, když leží v posteli. Zkontrolovala to, hned jak přijeli, prošla si úsek od pláže ke svému pokoji, aby zjistila, jestli z něj bude dobrá pozorovatelná. Ne, skoro jistě ji nemohl vidět, ale přesto cítila sílu jeho pohledu, a na okamžik jako by byl v místnosti s ní, tak silně jeho přítomnost vnímala.

Pak muž pokračoval dál a Amanda se přesunula, aby ho mohla sledovat. Nepatřila k dívkám, které sledují lidi. Babička Isha ji jednou načapala, jak se jí přehrabuje ve skříni. Amandiny dětské zraky totiž přitahovaly staré šaty, které babička měla, ale nikdy nenosila, krabice bot, jako nových a nenošených, a další neznámé poklady, které se uvnitř mohly skrývat. Babička Isha se moc zlobila a dala Amandě dlouhou přednášku o tom, co je to soukromí. Od té doby si Amanda dávala pozor, aby neslídila, ale ten muž šel po pláži všem na očích, takže nedělala nic špatného, když ho pozorovala. I tak by mu nejspíš po chvíli přestala věnovat pozornost a postupně by o něj ztrácela zájem, až by si ho přestala všimát docela, nebýt toho, co vzápětí udělal.

Zastavil se, sehnul se a sebral ze země něco černo-červeného a ještě chvíli pokračoval v chůzi. Nakonec udělal krok doleva, do čistého bílého písku, kam nedosahoval příliv, a tu věc odhodil. Pak se otočil a vracel se do svého domu, ještě pomaleji a opatrněji než předtím. Ve tváři měl ztrhaný výraz, a jak se jí zdálo, bolest.

Amanda počkala, až zmizel z dohledu, a když si byla jistá, že se vrátil domů, vyšla z pokoje a zamířila na pláž. Netrvalo jí dlouho a malý balíček našla podle cípu červené látky, která se třepotala ve větru.

Muž zahodil látkový pytlík s něčím, co po hmatu odhadla na kameny, ovázaný tou červenou látkou. Uzel nebyl utažený, takže jí netrvalo dlouho ho rozvázat. Obsah, když se k němu dostala, nevypadal nijak zvlášť zajímavě.

Byly to obyčejné obálky, ani neměly hezké barvy nebo zajímavé vroubkování. Prohlédla si je všechny, pro případ, že by mezi nimi byl nějaký drahokam, ale žádný neobjevila. Když skončila, vrátila obálky do sáčku, znovu ho zavázala a položila do dolíku, odkud ho předtím sebrala.

Později přišel déšť. Seděly u kuchyňského stolu mezi napůl vybalenými věcmi a krabicemi, poslouchaly, jak bubnuje do střechy jejich nového domu, jedly koupenou pizzu a Amanda se matky zeptala, jestli něco ví o pánovi, který žije v tom druhém domě.

„Ne,“ odpověděla matka, ale poslouchala ji jen napůl. Poslední dobou často poslouchala napůl, odpovídala napůl a vnímala napůl. Chovala se tak od toho dne, kdy Amandě oznámila, že se stěhují z Pirny do Boreasu. „Myslím, že se jmenuje Parker, ale to je všechno. Proč?“

„Jen tak. Viděla jsem ho chodit po pláži a byla jsem zvědavá.“

„Možná se s ním seznámíme, až se tu usadíme. Ale do té doby nezapomeň, že se nemáš bavit s cizími lidmi, ano?“

„Ano, mami.“

„Dobrá.“

Matka se znovu ponořila do svých myšlenek. Ukusovala z jednoho kousku pizzy už tak dlouho, že jí musel v ruce vystydnout. Amanda už snědla dva kusy a nakousla třetí. Vyhládlo jí. Dojedla poslední kousek a zeptala se, jestli už může jít.

„Jistě, zlato,“ odpověděla matka. „Bude nám tu dobře, vid’?“

Ale když to říkala, nedívala se na Amandu, a ta si pomyslela, že se maminka snaží přesvědčit ji i sebe.

Tu noc měla Amanda podivný sen. Stála v pyžamu na pláži a v dálce vlál nad pískem pruh červené látky jako prapor. Klečela nad ním nějaká postava, ale nebyl to pan Parker. Tahle byla menší, a když došla Amanda blíž, viděla, že je to malá holčička, mladší než ona. Holčička měla na sobě noční košili, ale nezdálo se, že je jí zima. Obličej jí zakrývaly dlouhé světlé vlasy. Pravou rukou si pohrávala s tou červenou látkou.

Amanda se zastavila. Ve snu cítila, že nejlepší bude k té dívce se nepřibližovat. Nebyla strašidelná. Byla jen *jiná*.

„Ahoj, Amando,“ řekla ta holčička.

„Ahoj, odkud víš, jak se jmenuju?“

„Protože jsem tě pozorovala. Měla jsi k večeři pizzu. Viděla jsem tě jíst. Pak jsi šla do svého pokoje a tam jsem tě taky viděla.“

„Jak?“

„Oknem.“

„Ale to je vysoko.“

„Ano, máš krásný výhled.“

A Amanda se dokonce i ve snu otřásla.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se.

„Jmenuju se Jennifer.“

„Bydlíš někde tady?“

„Teď asi ano.“

Amanda si tak trochu přála vidět té dívce do tváře. Ale zároveň byla ráda, že ji nevidí.

„Viděla jsi, jak zahodil ten sáček, vid?“ řekla Jennifer.

„Ano.“

„A sebrala jsi ho.“

„Ano. Udělala jsem něco špatného? To jsem nechtěla.“

„Ne. Vrátila jsi ho tam, kde jsi ho našla, a to je důležité. Došlo ti, co to je?“

„Ne, myslím, že ne.“ Amanda se zarazila a znovu to uvážila. „Možná.“

„Povídej.“

„Je to značka, ale nevím, co označuje.“

„Pokrok,“ řekla Jennifer a Amanda si pomyslela, že i když vypadá jako dítě, mluví jako někdo mnohem starší. „Každý den se snaží dojít o kousek dál. Často jen o pár kroků. A označí si to místo, aby druhý den došel aspoň o krok dál.“

„Proč to dělá?“

„Byl zraněný. A pořád ho to bolí. Ale už se uzdravuje.“

„Je – ?“

Ale Jennifer vstala a obrátila se k Amandě zády. Jejich rozhovor skončil.

„Proč nemůžu vidět tvou tvář?“ vykřikla Amanda, ale sotva ta slova vypustila z úst, už toho litovala.

Jennifer se zastavila.

„Chceš ji vidět?“ zeptala se. „Opravdu?“

Pomaloučku se obrátila, zvedla pravou ruku a odhrnula si vlasy z obličeje.

A Amanda se probudila vlastním křikem a v posteli našla písek.

5

Cory Bloomová sloužila v Boreasu jako policejní náčelnice už dva roky a stále byla nejmladší osobou, která kdy tohle místo zastávala. Naproti tomu její předchůdce, jistý Erik Lange, byl při odchodu do důchodu nejdéle sloužícím náčelníkem, a i tak ho město v podstatě muselo přinutit odejít pod pohrůžkou násilí. Lange zemřel brzy po odchodu do důchodu a Bloomová ho nijak zvlášť nelitovala, ale to si nechávala pro sebe. Mezi Langeho obdivovateli – kterých nakonec moc nebylo – se říkalo, že srdce starého náčelníka neuneslo život v zahálce, ačkoli Bloomová by se moc nedivila, kdyby se při pitvě ukázalo, že neměl srdce větší než žalud.

Lange pocházel ze solidního německého rodu – a ač to bylo neuvěřitelné, otec toho starého trouby ještě žil, táhlo mu na stovku – a spravoval Boreas jako své vlastní léno. Byl to šovinista a homofob a to nejlepší, co se o něm dalo říct, bylo, že držel kriminalitu na uzdě, ačkoli ta po jeho odchodu nijak zvlášť nestoupla, což svědčilo o tom, že Boreas nebyl žádný Detroit nebo New Orleans. Ke konci jeho vlády už bylo jasné, že si občané města přejí změnu a Bloomovou jmenovali náčelníci bez velkých cavyků. Pomohlo jí, že byla vdaná za muže, který pocházel z Pirny, a – třebaže se o tom otevřeně nemluvílo – že neměla děti.

Přeložení do Boreasu z Bangoru, kde sloužila, než se ucházela o místo náčelnice, proběhlo poměrně hladce, navíc jí čekal nečekaný bonus v podobě náhlého úmrtí Langeho, jenž by jinak nedokázal nestrkat nos do jejích záležitostí a choval by se jako náčelník v exilu. Ano, našli se tací, kterým se nelíbilo, že hlava policie je relativně mladá a hlavně, že je to ženská, ale Bloomová byla žena na svém místě, takže jí pomalu přicházeli na chuť i lidé, kteří by Langemu nejradši postavili v centru města pomník. Samozřejmě že se našla hrstka takových, jimž nebyla po chuti, patřil k nim Langeho zástupce Carl Foster, který psychicky neunesl, že město dalo Bloomové přednost před ním, a odešel od policie. Žádná škoda. Aspoň ho nemusela vyhazovat.

Bloomová zaparkovala explorer na kraji pláže u Mason Pointu, sundala si tenisky a nazula si černé holínky, které vozila v kufru. Měla mít volno, ale dávno pochopila, že náčelník v malém městě není nikdy mimo službu. A tohle bylo něco docela mimořádného. V jejím městě se nestávalo každý den, aby moře vyplavilo mrtvolu.

Na břehu na ni čekaly dvě uniformované policistky a Dan Rainey, který bydlel nedaleko a první si všiml těla plovoucího v příboji. Obě policistky k nim nastoupily za jejího šefování. To, že je Bloomová přijala, ne náhodou vyústilo v odchod několika dalších mužů, kteří stejně jako jejich staří kumpáni Lange a Foster odešli do důchodu nebo na jiná oddělení, poté co si na městě vymohli odškodné a odtáhli za zapadajícím sluncem. Bloomovou ta očividná souvislost rozčilovala, ale své pocity sdělovala jen manželovi. Byl to architekt, který navíc bokem navrhoval lodě, z něhož vyzařoval buddhistický klid příležitostně podpořený jointem. Bloomová mu občas hrozila, že ho za to zatkne, což mu připadalo zábavné. Nicméně, čistka na oddělení náčelníci umožnila lehce vyrovnat dřívější genderovou nerovnováhu (ženy: 0 procent, muži: 100 procent) a ponechat si pár zkušených policistů, kteří se tajně radovali, že vidí Langemu záda, i kdyby jen proto, že si teď mohli v klidu vydělat svých pár dolarů bez jeho buzerování.

Mary Prestonová byla z oněch dvou strážníků na pláži ta mladší. Byla to mohutná žena, které táhlo na třicet, a Bloomová si nebyla jistá, jestli by u nich v Bangoru prošla testy fyzické zdatnosti, jež po rekrutkách jejího věku vyžadovaly udělat patnáct kliků bez pauzy, dvaatřicet sedů-lehů za minutu a uběhnout půldruhé míle pod patnáct minut. Na druhou stranu byla chytrá, vzbuzovala respekt, byla loajální a hodně, hodně vtipná. Když Bloomová během přijímacího pohovoru opatrně nadnesla problém s její vahou, Prestonová prohlásila, že nemá v úmyslu nechat žádného „neřáda“ – tohle slovo použila – utéct tak daleko, aby ho musela patnáct minut honit. A kdyby ten problém přece jen nastal, dohonila by ho autem. A kdyby neměla auto, hodila by po něm baterku.

A kdyby ani to nepomohlo, tak by ho zastřelila.

Bloomová ji okamžitě přijala.

Druhá byla Caroline Stynesová, která měla odkrouceno patnáct let jako seržantka na Presque Isle. Byla o dekádu starší než Prestonová a Bloomová si ji pěstovala jako svou příští zástupkyni, jen musela přesvědčit městské per-

sonální, aby jí nabídlo slušný plat. Zatím měla Stynesová v Boreasu svou dřívější hodnost a de facto fungovala jako zástupkyně Bloomové.

„Tak co tu máme?“ zeptala se náčelnice.

„Muž,“ odpověděla Stynesová. „Asi kolem čtyřicítky, ale těžko říct.“

Tělo leželo tváří v písku a odlivové vlny mu ještě chvílemi smáčely chodidla. Muž vypadal, že v moři moc dlouho nebyl, ačkoli potopení v ledové slané vodě severního Atlantiku mohlo na nějaký čas zpomalit rozklad. Navíc, tělo mohlo vyplavat, až když se v něm nahromadily plyny, které potlačily gravitaci a vynesly je nad hladinu. Muž měl ovšem na sobě těžkou bundu a svetr a ty ho mohly držet pod vodou, i když už plyny působily.

Bloomová si navlékla modré gumové rukavice a opatrně mu odlepila vlasy z obličeje. Ryby a koryši už začali okusovat měkkou tkáň a jedno oko bylo pryč. Bloomová si všimla poranění lebky, ale teprve pitva mohla stanovit, zda vzniklo posmrtně, nebo ne. Mrtvoly vždycky plavou obličejem dolů a poranění hlavy mohlo způsobit to, jak tělem házely vlny, nebo si je mohl přivodit při pádu do vody. V horní části těla byla místy viditelná tmavá promodralost podle toho, jak se ve vodě pohyboval. Na pravé noze neměl botu, ale zůstala na ní pruhovaná ponožka. Z díry vykukovaly pozůstatky palce. Něco ho skoro celý ohlodalo až na kost. Na levé noze bota zůstala a k té byla tkaničkami přivázaná pravá. Takže před pádem do vody byly tkaničky svázané k sobě.

Bloomová mu opatrně prošacovala kapsy, hledala nějaký doklad totožnosti. Žádný nenašla.

„Je to podle vás sebevražda?“ zeptala se Stynesová.

Bloomová si sedla na paty. Slyšela o případech, kdy si lidé svázali tkaničky nebo nohy, než skočili nebo doskákali do vody, aby měli jistotu, že nezačnou kopat, až je zachvátí panika. Viděla dokonce fotografie utonulých se zápěstími ovázanými drátem, což zpočátku vedlo k závěru, že tělo do vody hodila nějaká jiná osoba, ale při pitvě se pak v jejich ústech našly stopy, že si drát sami utáhli zuby.

Bloomová muži prohlédla prsty. Kůže na bříškách a na jejich horní části byla svráštělá z pobytu ve vodě, ale žádný nehet nechyběl. S postupujícím rozkladem se pokožka a nehty začnou odlupovat, ale ty jeho byly dosud nektnuté.

„Dám to vědět soudnímu lékaři a státní policii,“ řekla Bloomová. „Uvidíme,

jestli někdo nahlásil nějaké opuštěné vozidlo nebo jestli někdo nenašel zahozenou peněženku nebo doklady. Mezitím ho musíme nechat odvézt z pláže.“

Bloomová věděla, že teď, když je tělo venku z vody, se velmi rychle dostaví rozklad. Museli ho co nejrychleji dopravit do chladu, než zajistí pořádnou pitvu. A navíc, objev mrtvoly vždycky přitáhne čumily, obzvlášť na malém městě. Podle smlouvy s městem se měl v tomto kraji o utopence a další nebožáky postarat místní pohřební ústav Kramer a synové. Budou mít radost, že mají práci. Navzdory poměrně staré populaci ve městě už několik týdnů nikdo nezemřel.

„Mary,“ řekla Bloomová, „chci, abyste nahoře na silnici nechala udělat zátarasy. Žádná nepovolená auta a žádní civilisté, bez výjimky. Caroline, vy zůstaňte u těla a sepište výpověď pana Raineyho. Já zavolám Markovi a Terrymu, aby nám pomohli pročesat pláž, dokud je odliv. Třeba najdeme něco, co nám ho pomůže identifikovat. Všechno jasný?“

Obě přikývly a pak se Prestonová zadívala za Bloomovou.

„Je tu pastor,“ řekla, „a otec Knowles.“

Bloomová se otočila a viděla ty dva čekat v uctivé vzdálenosti. Na silnici však stálo jen jedno auto. Museli se domluvit, že pojedou spolu. Martina Luthera by trefil šlak.

„Můžeme jít dolů?“ zavolal pastor Werner.

Bloomová jim pokynula. Oba muži měli na sobě talár. Napadlo ji, jestli si je oblékli schválně. Nebyla zbožná, ale udržovala dobré vztahy s Wernerem i otcem Knowlesem, farářem od Svaté Matky. Byl to drobný energický muž, jehož nadšení do všeho občas Bloomovou unavovalo. Lépe vycházela s luteránem Wernerem, který byl stručnější a větší pohodář a Knowlese nejmíň o patnáct centimetrů převyšoval. Menší duchovní se obvykle v záležitostech komunity Wernerovi podvoloval, protože Werner převzal farnost po svém otci, zatímco Knowles byl u Svaté Matky teprve druhým rokem.

„Doslechli jsme se o tom ve městě,“ řekl otec Knowles. „Není to nikdo místní, že?“

„Myslím, že ne,“ odpověděla Bloomová.

Oba muži se podívali za ni na obličej mrtvého muže a při tom pohledu nakrčili nosy.

„Já ho nepoznávám,“ prohlásil Knowles, „ale byl nějaký čas ve vodě. Ty, Axeli?“

Werner zavrtěl hlavou. „Ne, není mi povědomý.“

„Nebude vám vadit, když se za něj pomodlím?“ zeptal se Bloomové Knowles.

Bloomová mu řekla, že ani v nejmenším. Tomu mrtvému tím rozhodně neublíží. „Jenom se nedotýkejte těla, ano?“

Knowles vyndal z kapsy růženec a klekl si vedle těla. Werner sklonil hlavu, ale nic neřekl. Bloomová si matně vzpomínala, že luteráni se za mrtvé nemodlí. Prestonová, která byla katolička, sepjala ruce, a když Knowles skončil, pokřížovala se.

Bloomová doprovodila Knowlese s Wernerem na parkoviště a dívala se za nimi, jak odjíždějí. Pak zatelefonovala na soudní lékařství do Augusty a na státní policii v Bangoru a také do kanceláře šerifa washingtonského okresu v Machiasu. Nakonec domluvila s Lloydem Kramerem odvoz těla, které měli uskladnit v chladárně, než soudní lékař rozhodne, jak s ním naloží.

Potom se rozhodla, že se pojede domů převléknout do uniformy. V takových situacích se vždycky vyplatí vypadat oficiálně. Otočila explorer a zamířila na hlavní silnici. Stoupání od moře bylo poměrně mírné a projíždějící auta měla celou pláž jako na dlani. Když se chystala odbočit, blížilo se k městu jediné auto mířící na sever: mustang, který zpomalil, až skoro zastavil, když ji míjel. Bloomová zahlédla řidiče, který se nejdřív podíval na ni a pak na postavy na pláži, Raineyho se Stynesovou u těla a Prestonovou, jež se vracela k autu. Muž měl na očích sluneční brýle, ale Bloomová ho poznala podle auta.

Ten detektiv, Parker.

Mluvila s ním jen jednou, když ho viděla v Haymanových potravinách kupovat chleba a mléko. Tehdy se mu představila a zeptala se, jestli už se za bydlel, spíš ze slušnosti než z jiných pohnutek. Případal jí sympatický, i když trochu uzavřený. Věděla, že si někdy rád čte noviny v kavárně Moosebreath, ačkoli Bobby Soames jí svěřil, že nejradši má malé posezení v knihkupectví Olesenových. Soames se jí kvůli Parkerovi dost naotravoval. Očividně měl strach, že se v Green Heron Bay může každou chvíli strhnout přestřelka. Parker také několikrát týdně večerel v Brickhousu, ale většinou nepil nic silnějšího než sodu. Pokud se jí doneslo, většinu času se procházel po pláži u svého domu a dvakrát týdně jezdil na kliniku Brook House na fyzioterapii.

Teď ho Bloomová pozdravila kývnutím hlavy a on také pokývl. Ještě jednou přešel pohledem scénu na pláži a jel dál. Bloomová jela za ním přes celé město, dokud nezastavil před Olesenovými. Ve zpětném zrcátku viděla, jak si z police u dveří bere výtisk *New York Times* a vchází dovnitř. Tak je to asi pravda, pomyslela si. Bloomovou ten muž zajímal. S tou svou pověstí do městečka moc nezapadal. Bylo to, jako by se jim po ulicích kutálel granát, o kterém vám tvrdili, že není odjištěný, ale vy jste neměli možnost se o tom sami přesvědčit.

Ten den však měla policejní náčelnice jiné starosti. Měla dojem, že z gumových rukavic, které hodila na zem v autě, stále cítí mrtvolu, ale možná si to jen namlouvala. Když doma zastavila na příjezdové cestě, vzala z balíčku, který měla po ruce pro potřeby jejich černé labradorky Jodie, igelitový sáček, zahodila do něj rukavice a zavázala ho. Její manžel Ron nebyl doma. Pracoval na rekonstrukci kuchyně v Eastportu a měl být pryč celý den. Bloomová pustila Jodie na zahradu proběhnout, než se převlékne, pak fenku zavolala zpátky dovnitř a vrátila se k exploreru. Když odjížděla, Jodie stála s přitisknutým čenichem u dveří kuchyně jak hromádka neštěstí. Bloomová se radši neohlížela.

Někdy byla ráda, že nemá děti. Nebyla si jistá, jestli by dokázala vytáhnout paty z domu.

6

Knihkupectví Olesen – které mělo mít podle Lorraine Olesenové na výkvním štítu spíš OLESENOVI než OLESEN, protože je s bratrem Gregem vlastnili napůl – bylo nedílnou součástí Boreasu už od poloviny padesátých let, kdy si je rodiče Grega a Lorraine, tehdy ani ne třicetiletí, otevřeli. Obchod vedli až do přelomu století a pak si řekli, že je načase, aby na jejich místo nastoupila mladá krev. Jejich syn se neoženil a dcera nevdala. Greg byl krátce zasnoubený s jistou místní ženou, ale jejich vztah neměl dlouhé trvání, no a Lorraine – ta nejspíš v hloubi duše dávala přednost společnosti žen, ale byla příliš nesmělá a navíc luteránka, takže s tím nic nepodnikla. Nebyla zatrpklá ani nešťastná, snad jen trochu osamělá, ale milovala svého bratra a milovala knihy, a tudíž žila poměrně spokojeným životem.

Stejně jako nezávislá knihkupectví všude jinde také Olesenovi měli co dělat, aby se přizpůsobili nové éře prodeje knih. V jejich rodině se strhla mezigenerační hádka, když se Lorraine s Gregem rozhodli kromě nových knih prodávat i „mírně opotřebené“, což jejich rodiče považovali za nebezpečný krok. Báli se, že to s prodejem knih půjde z kopce, až nakonec se nebudou prodávat žádné. Greg měl ovšem nos nejen na výhodné koupě, ale také na vzácná první vydání, a tak díky volnému internetu v obchodě a prodeji blahopřání, balicího papíru a dalších materiálů, na kterých měli takovou marži, o jaké se jim u knih ani nesnilo, své knihkupectví udrželi, a dokonce se ziskem. Lorraine se navíc rozhodla, že vzadu v obchodě zřídí malou kavárnu. Byl odtud výhled na Clarkův potok, který protékal celým městem, a na most s nepříliš nápaditým jménem Clarkův, pěknou kamennou stavbu obrostlou mechem, která vypadala jako postavená před mnoha staletími, ale ve skutečnosti nebyla starší než obchod sám. V kavárně se prodávaly koláče a sušenky, které pekla sama slečna Olesenová, a dobrá káva. Ukázalo se, že atmosféru kavárny V Koutku, jak ji nazvali, si oblíbilo nemálo lidí, místních i turistů, a navíc prodej kávy strčil do kapsy dokonce i blahopřání. Zpočátku to způsobilo pnutí mezi Olesenovými a Robem Hallinanem, majitelem kavárny

Moosebreath ležící o něco severněji v zálivu, ale jak se ukázalo, Boreas měl pro obě kavárny zákazníků dost a v létě ještě víc.

Charlie Parker sem začal chodit krátce po svém příjezdu do města, protože Olesenovi se pyšnili tím, že měli k dispozici dostatečnou zásobu newyorských a bostonských novin na celý rok. Olesenovi samozřejmě věděli, kdo je, sotva přišel. Skoro každý, kdo ve městě něco znamenal, o detektivově pobytu v Green Heron Bay věděl, a všichni bez výjimky jako by ho vzali pod svou ochranu. Dokonce i náčelnice Bloomová se nechala slyšet, že ji překvapilo, jak málo nevole tu vzbudil. V Boreasu si totiž lidé stěžovali například i na to, že v Brickhousu chtěli změnit jeden druh čepovaného piva, a to i ti, kdo pivo nikdy nepili, a o tom, jestli přemalují ceduli s názvem města na jemnější odstín bílé, vedli spory několik týdnů. Možná to nějak souviselo s jeho minulostí. Byl mužem, který přišel o ženu a dítě a těžce ho zranili jen proto, že dělal svou práci, která, jak by se většina z nich shodla, spočívala většinou v tom, že honil muže a ženy, bez nichž by bylo na světě líp. To postřelení z něj udělalo jednoho z nich a město se kolem něj tiše semklo.

Lorraine a Greg si zpočátku udržovali odstup, dopřávali mu prostor, kde mohl pít a číst si noviny, časopisy a knihy, všechny koupené u Olesenových, z nichž ani jednu nevrátil za třicet procent původní ceny, přestože ho k tomu vybízel velký nápis u pokladny. Pomalu si ho však oťukli a zjistili, že je milý, vtipný a uvědomuje si své zvláštní postavení ve městě. Hlavně Greg si s ním výborně rozuměl a ten byl přitom archetypem dysfunkčního nezávislého knihkupce. Na zákazníky Greg obvykle působil dojmem, že neschvaluje jejich výběr knih – což byla pravda – a že nerad prodává své oblíbené knihy – také pravda –, buď proto, že si nebyl jistý, jestli si je kupující zaslouží, nebo, v případě vzácných vydání, protože nechtěl, aby opouštěly obchod. Místní lidé byli na jeho manýry zvyklí a turisty většinou obsluhovala Lorraine. Stejně jako existují moderátoři s obličejí jako stvořenými pro rozhlas, tak také existují knihkupci, jejichž přístup je vhodný pro internetovou dobu, kdy se snižuje pravděpodobnost, že dojde k nedorozumění pramenícímu z osobního kontaktu.

Teď tedy Parker popíjel americano a četl si v *New York Times* přílohu Umění a Greg se k němu blížil, v ohbí paže tři stejné objemné svazky – psychiatrickou analýzu vtipů o manželství a o sexu, o níž s jistotou věděl, že ji v létě se značným ziskem prodá nějakému psychoušovi na dovolené, pokud se tedy bude schopný s ní rozloučit.

Parker si dál četl noviny. Ani nezvedl hlavu.

„Vy mě ignorujete?“ zeptal se Greg.

„A funguje to?“

„Ne. Slyšel jste někdy o britský skupině Smiths?“

„Jo, ale na ty jste moc starý.“

„Každopádně,“ pokračoval Greg – teď pro změnu on dělal, že přeslechl Parkerovu poznámku, „ten jejich zpěvák, Morrison –“

„Morrissey.“

„– *Morrissey*, má písničku, Čím víc mě ignoruješ, tím jsem k tobě blíž.“

Napadlo mě, že to převezmu jako svý moto.“

„Znamená to, že když na vás promluvím, tak odejdete?“

„Ne, to mě ještě víc povzbudí.“

Greg si přehodil knihy na druhou ruku.

„Slyšel jste, že na Mason Pointu našli mrtvolu?“

„Ano, cestou do města jsem kolem té pláže jel.“ Parker se na Grega poprvé podíval. „Vypadalo to, že tam zrovna dorazila náčelnice Bloomová. Novinky se tu šíří rychle.“

„Tady? Rychle je slabý slovo. Některý lidi tu nejspíš věděli, že je ten chlap po smrti, dřív než to věděl on sám.“

Greg se zamyslel nad tím, co řekl.

„Nechtěl jsem, aby to vyznělo, jak to vyznělo, chápete,“ řekl. „Leda by ho zabil někdo zdejší, ale to těžko.“

„Proč myslíte?“

„Mořský proudy. Řekl bych, že se dostal do vody dál na jihu.“

Parker se vrátil ke svým novinám.

„No, vypadá to, že to má Bloomová pod kontrolou.“

„Je dobrá, můžeme být rádi, že ji tu máme.“

Greg dál postával nad Parkerem a vrhal mu na stolek stín.

„Můžu se vás na něco zeptat?“ řekl.

„Jistě.“

„Nechybí vám to? Rozumíte, to, co jste dělal. Teda, to, co asi děláte dál, jestli se k tomu hodláte vrátit. Jestli o tom uvažujete.“

„Ne.“

Někdy.

Ano.

„Byl jsem jenom zvědavěj.“

„Chápu.“

„Musím jít něco dělat.“

„Dobrá.“

„Mám vám ještě dolít?“

„Ne, díky, už mám dost.“

Greg se vrátil do své kanceláře, která ležela mezi kavárnou a obchodem. Lorraine opustila pokladnu, vešla za ním dovnitř a vši silou ho nakopla do holeně.

„Nemůžeš dát tomu chlapovi pět minut pokoj?“

Greg si třel holeně, aby zmírnil bolest. Se svou starší sestrou si občas připadal jako osmileté dítě.

„Zrovna jsem se to dozvěděl,“ řekl. „Au. Myslím, že mi teče krev.“

„Příště ti rozbiju palici!“

„Málem jsem kvůli tobě upustil ty knihy!“

„Jsi idiot. Máš místo mozku fašírku. Běž prodávat, ať jsi trochu užitečnej.“

Greg si sedl ke svému stolu a dál hudoval, jak ho bolí noha. Lorraine pozorovala detektiva. Odložil noviny a zíral z okna na potok. Viděla jeho odraz ve skle. Napadlo ji, že kdyby ji někdy přitahoval nějaký muž, byl by to někdo jako on. Nebyl nijak zvlášť hezký, ale měl hloubku. Co v ní ovšem plavalo, to netušila.

7

Ten den odpoledne v Green Heron Bay otevřela Amanda Winterová dveře jejich domu a našla na schodech ležet obálku. Matka jí předtím oznámila, že ji do konce týdne nechá doma. Amanda měla ke všem svým problémům ještě těžké astma. Předchozí noc se jí dýchalo obzvláště těžce a ráno jí stále nebylo dobře. Navíc vypadala, že na ni leze rýma, takže bylo jen rozumné nechat ji raději doma.

Mořský vzduch jí sice dělal dobře, ale v domě se nudila. Pořádně se tedy nabalila a vyrazila na procházku po pláži. Ta obálka jí teď zkřížila plány. Byla adresovaná matce, jméno napsané černými tiskacími písmeny, a poměrně těžká. Nebyla na ní žádná známka, což znamenalo, že ji někdo musel přinést osobně.

„Mami!“ zavolala Amanda. „Máš tu poštu.“

Ruth Winterová vyšla z jídelny, kde si zařídila malou pracovnu. Pracovala jako nezávislá finanční poradkyně, radila lidem se vším možným od běžných plateb přes rozpočtové a investiční záležitosti až po koupi domů. Díky tomu, že pracovala na volné noze, pro ni byl přesun do Boreasu snazší, ačkoli její dcera stále nepochopila, proč se stěhovaly. A snad ani nikdy nepochopí.

Ruth si obálku vzala. Uvnitř bylo něco malého, ale objemného.

„Díky, zlato,“ řekla. „Nechod' moc daleko.“

„Dobře, mami.“

„A nech si zapnutý kabát.“

„Já vím.“

„Máš s sebou inhalátor, kdyby něco?“

Amanda ho vylovila z kapsy a zamávala jím.

„Hodná holčička.“

Ruth se dívala, jak jde její dcera pískem mezi kameny, hlavu zvednutou, aby mohla nasávat vzduch, a jak se jí zvedá hrudník s až komicky hlubokými nádechy, tedy tak hlubokými, jak jí sevřené dýchací cesty dovolily.

Ruth obálku otevřela. Byla v ní pánská peněženka. Vyndala z ní řidičský

průkaz a přečetla si jméno: Bruno Perlman. Uvnitř peněženky byl vlepený přeložený žlutý papírek. Rozevřela ho. Stejnými tiskacími písmeny, jako byla napsaná adresa, tam stálo:

MLČ

Ruth odešla do koupelny a tam dlouho zvracela.

V Boreasu se celý den nemluvalo o ničem jiném než o mrtvole na pláži. Předběžně bylo dohodnuto, že tělo převezou do Augusty na pitvu, ačkoli jim na soudním lékařství naznačili, že než na ně přijde řada, může to několik dní trvat, takže nebyl žádný spěch a tělo zůstalo v pohřebním ústavu Kramero-vých. Noviny a televize dostaly popis pro případ, že by někdo mohl pomoci toho muže identifikovat.

A ten, kdo znal pravdu, to celé sledoval a uvědomil si, že musí začít jednat.

8

Dům stál na jižním břehu jezera Seven Stones, velké vodní plochy jihozápadně od Machiasu. Byl to běžný rodinný dům s výhledem na jezero částečně zakrytým borovicemi, s garáží pro dvě auta zpola zaplněnou hromadou krámů rodiny se třemi dospívajícími dětmi a otrískaným kombíkem Mitsubishi Lancer. Ve dvou horních oknech visely lapače snů vyrobené z větviček a peříček výtvarníkem z Penobscotu.

Předzahrádkou s nedávno posekaným trávníkem a upravenými okraji kolem růžových keřů a bylinkových záhonů. Po schodech na verandu, pohled na nátěr, který jakžtakž přežije ještě tak rok. A do obývacího pokoje.

Na zemi vedle sebe leží čtyři těla: otec, matka a dvě dcery, třináctiletá a patnáctiletá. Hraje rádio, stůl je prostřený k snídani. Na něm jsou položeny otevřené noviny, a kdyby někdo zůstal naživu a mohl si je přečíst, narazil by v dolní části stránky na článek o těle, které v Boreasu vyplavilo moře.

Rodiče byli zastřeleni první – na podlaze v kuchyni byla jejich krev – a pak odtazeni na koberec. Po nich byly zastřeleny ty dvě dívky, jedna na schodech a druhá v koupelně, a odneseny do obývacího pokoje, kde byly položeny vedle rodičů.

Jedno dítě chybělo. Bylo venku a sledovalo dům. Jmenovalo se Oran Wilde a jeho rodiče a učitelé si s ním občas nevěděli rady. Bylo mu sedmnáct a spolužáci ho v ne tak docela tajné volbě zvolili „mužem, který nejspíš umře jako panic“. Kamarádů měl málo, ale nebyl to zlý kluk. Byl jen rozhněvaný, zmatený a osamělý. Poslouchal hudbu, o které ostatní v životě neslyšeli, četl fantasy romány o tisíci stranách a spokojil se s jakýmkoli oblečením, hlavně když bylo černé. V okně jeho pokoje, na rozdíl od oken jeho mladších sester, nevisel lapač snů.

Oran už měl být ve škole stejně jako jeho sestry, přestože ty se na veřejnosti vždycky snažily předstírat, že s ním nejsou příbuzné. Jeho otec už měl být za pultem ve své prodejně instalačního materiálu a vybavení koupelen. Jeho matka měla dělat to, co dělávala, když nebyl manžel a děti doma. Oran si

občas lámal hlavu, co to asi je, ale nikdy se jí nezeptal. Jeho životním úkolem bylo projevovat o rodiče a jejich životy co nejmenší zájem v naději, že jeho nezájem bude opěťovaný, což bohužel nebyl. Rodiče se o něj neúnavně zajímali a Orana to příšerně otravovalo.

Někde v domě zazvonil telefon. Sotva zvonění utichlo, ozvaly se trylky matčina mobilu. Po nich následovala vojenská trubka z otcova telefonu. Asi volají ze školy, napadlo Orana. Sekretářka školy paní Prescottová měla za úkol nahánět studenty podezřelé ze záškoláctví. Ne že by Oran chodil za školu, neměl to v povaze. Tím by na sebe přitáhl pozornost a Oran, jak už bylo řečeno, raději létal pod dosahem radaru. Snažil se být nenápadný a vyhnout se tomu, aby z něj někdo vymlátil duši. Nenáviděl střední školu. Nemohl se srovnat s tím, že na světě jsou lidé, kteří na školní léta vzpomínají s nostalgií jako na nejlepší období svého života. Jak strašný pak život musí být, uvažoval Oran, když jsou z něj školní léta to nejlepší? Vždycky si představoval, že nejšťastnější chvíle jeho života nastane, až skončí školu a možná až ji hned vzápětí vyhodí do povětří.

Zavolá paní Prescottová policii, když nikdo z nich telefon nezvedne? Možná. Oranovy sestry Clare a Briony byly hvězdami svých ročníků. Všichni, kromě pár slepic, je měli v oblibě. Sestry svou popularitu nebraly příliš vážně a snažily se na nikoho nekoukat svrchu, tedy s výjimkou bratra. Dokonce i Oran je měl rád a tušil, že ony mají tajně rády jeho. Jen se to ze všech sil snažily nedávat najevo. Jejich rodiče Michael a Ella navštěvovali školní koncerty a zápasy ve fotbalu a pozemním hokeji. Byla to docela obyčejná rodina. S výjimkou Orana – a popravdě řečeno, i Oran byl vlastně obyčejný kluk, navzdory svému vzhledu. Na větší střední škole by nejspíš lépe zapadl nebo by tam našel sobě podobné mladé lidi. Střední škola Tecopee Fields byla zkrátka moc malá na to, aby Orany Wildey tohoto světa nechala v klidu růst a vzkvétat, nebo aspoň splynout s davem.

Plameny nejdřív zachvátily halu a pak se děsivou rychlostí rozšířily do obýváku a vyrazily nahoru po schodech. Za necelou minutu už se Oranovi zdálo, že cítí, jak jeho rodina hoří. Šokovalo ho, jak rychle dům vzplál. Viděl odlétat vyděšené ptáky. Vítr se otočil a přivál kouř jeho směrem. Začaly mu slzet oči. Snažil se nevedechovat kouř a zápach škvařícího se masa, který se s ním mísil. Teď už brečel, vzlykal, až se dávil, vyrážel jména otce, matky a sester v jazyce, jemuž nebylo rozumět, místo slov se ozývaly jen tlumené zvuky,

jako by se smrtí pozbyli identitu a jejich jména už se nikdy neměla zřetelně vyslovit, plameny je pohltily písmeno po písmeni, stejně jako jejich kůži a maso, a proměnily je v černou spirálu, která stoupala k ranní obloze, kde postupně splývala s blankytnou modří podzimního dne. Oranovi jich bylo líto, tolik líto! Chtěl jim to říct. Chtěl, aby věděli, že je má rád, že je měl vždycky rád. Jen to nedokázal říct, ale jednou by to určitě udělal. A taky by z něj určitě jednou něco bylo. Psal knihu. Nebyla špatná a časem bude ještě lepší. Měl v plánu jim ji ukázat, až bude mít hotovo o něco víc. Jednou vyhrál soutěž se svou esejí – šlo o náboženskou esej, což bylo trapné, ale i tak získal sto dolarů za první cenu, ne jenom pár drobných – a viděl, jakou radost z toho táta s mámou měli, i když byl moc paličatý a zaujatý sám sebou, aby uznal, že mají na jeho úspěchu zásluhu. Rád by jim dopřál, aby na něj mohli být pyšní, ale to už se nikdy nestane.

Jeho domov se proměnil ve svůj vlastní ohnivý přízrak, místo obrysů jen odstíny žluté a oranžové a sem tam ostrý hrot rudé. Zevnitř zaslechl výbuch a zdálo se mu, že se dům otrásl v základech.

A pak se nad ním zaklapl kufr auta a už byla jen tma.

9

Amanda si hrála na břehu. Pokoušela se házet žabky, ale všechny oblázky, které hodila, se potopily. Maminka taky neuměla házet žabky, takže nemělo smysl ptát se jí, jak na to. V podobných chvílích Amanda litovala, že s ní není tatínek. Vlastně po tatínkovi toužila docela často, kdyby kvůli něčemu jinému, tak proto, aby ho mohla vidět na vlastní oči a zeptat se ho, proč maminku a ji nechtěl a jestli byl zlý, a jestli ne, co tedy udělal, že ho zabili. (Ale říkala si, že by se taky hodilo, kdyby se ho mohla zeptat, jak se házejí žabky, a na pár dalších drobností, u kterých by bylo dobré slyšet názor muže.)

Maminka jí ukázala fotku, na které byli ti dva spolu. Amandě táta připadal moc hezký, ale zároveň trochu drsný jako někteří starší kluci ze školy. Maminka stála vedle něj, pevně ho objímala v pase a mile se usmívala. Když je Amanda spolu viděla na fotce, připadalo jí, jako kdyby se dívala na ducha.

Pana Parkera si Amanda všimla, až když prošel kolem ní. Při pohledu na něj si vzpomněla na svůj sen a na obličej té holčičky, který skoro zahlédla, na červené stopy, které se jí ukázaly těsně před probuzením. Samozřejmě, byl to jenom sen, tím si byla docela jistá. Ten písek v posteli však rozumně vysvětlit nedokázala. Usoudila, že jí nejspíš přes den uvízl mezi prsty u nohou, ale to bylo dost nepravděpodobné. Neměla mezi prsty plovací blány, takže písku se jí tam mohlo vejít jen trošku. Druhou možností bylo, že byla náměsíčná, a to ji dost vyděsilo. Nelíbilo se jí, že mohla ve spánku sejít dolů k moři a do vln, kde by se ztratila navždy, nebo alespoň do doby, než by příliv vyvrhl na břeh její tělo. Pomyšlení na její poslední stopy v písku a na to, jak by maminka plakala, až by zjistila, co se dceři stalo, ji rozesmutnilo, ale tak nějak zvláště, spíš jako tragickou hrdinku z knihy nebo z filmu.

Snad se jí takhle představa vybavila kvůli té mrtvole na pláži v Mason Pointu. Předchozí den jely s maminkou na pozdní snídani do Muriel's, staré velké restaurace ležící na půl cesty mezi Pirnou a Boreasem. Amanda měla Muriel's ráda, protože jejich palačinky byly výborné a malé jukeboxy za

stolky ještě fungovaly. Cestou tam si všimly, že se na Mason Pointu něco děje, a maminka zastavila a zeptala se strážníka, který tam hlídkoval, jestli se tam stala nějaká nehoda. Tehdy se dozvěděly o té mrtvole, a i když si pak Amanda dala své palačinky, nechutnaly tak dobře jako obvykle. Utonutí jí připadalo jako strašná smrt. Utonutí nebo uhoření, jedno horší než druhé. Později mamince přinesla tu obálku, kterou našla za dveřmi, a maminka pak byla celý večer zamlklá a na záchodě byly cítit zvratky.

Teď tu tedy byl pan Parker, pohyboval se pomaleji než naposled, když ho pozorovala z okna. V obličejí byl popelavý a Amandě připadalo, že vidí, jak se mu na kůži lesknou krůpěje potu, přestože foukal vítr a nebylo horko. Zavolala na něj pozdrav, ale neslyšel ji. Zíral přímo před sebe a soustředěně kladl jednu nohu před druhou. Ten den s sebou neměl hůl. Buď si ji zapomněl, což nebylo moc pravděpodobné, nebo se snažil obejít bez ní. Amanda viděla, jak se na sáčku s kameny třepotá stužka a jak pan Parker změnil směr a zamířil k němu. Už ho měl skoro na dosah, když se zastavil, zapotácel se a pomalu se sesul do písku, podklesla pod ním kolena, takže zůstal klečel na zemi, jako by se modlil před spaním.

Amanda se k němu rozběhla. Chvilí to vypadalo, že padne na tvář, ale udržel rovnováhu a pak padl naznak, stehna na lýtkových svalech, ruce podél těla dlaněmi vzhůru. Amanda doběhla k němu, ale nedotkla se ho. Nevěděla, co má dělat. Má utíkat pro maminku, aby mu pomohla? Ale to by znamenalo nechat tu pana Parkera samotného. Má se mu pokusit pomoci? Ano, to asi bude nejlepší, řekla si, ačkoli si uvědomovala, že tím poruší maminičino pravidlo nebavit se s cizími lidmi. Ale co jiného jí zbývalo? Ještě chvíli váhala.

„Jste v pořádku?“ zeptala se, přestože bylo jasné, že není.

Otočil k ní hlavu, všiml si jí až teď, když promluvila.

„Jenom potřebuju... popadnout dech.“

Dýchal mělce a ve tváři se mu zračila bolest.

„Mám dojít pro mámu?“

„Ne, za chvíli to přejde.“

Amanda si klekla vedle něho. Nevěděla, co má dělat, tak mu položila pravou ruku na rameno a jemně je třela. Viděla, jak to dospělí dělají jeden druhému, když jsou smutní nebo je něco bolí, ale když ona byla smutná nebo jí něco bolelo, měla radši, když ji maminka objala. Jenže objímat pana Parkera jí připadalo nevhodné. Tím by *rozhodně* porušila maminičino pravidlo.

„Teď už vstanu,“ řekl konečně.

„Pomůžu vám.“

Nevěděla, jestli to zvládne, ale bylo správné to nabídnout. Držela ho za pravou ruku, zatímco na levé se vzepřel. Pak se jí pravačkou opřel o pravé rameno, a když se postavil, cítila, že se o ni trochu opírá. Když se napřímil, znovu se trochu zapotácel, ale neupadl. Amanda viděla, jak se dívá na červenou stužku v písku, a věděla, co si myslí.

„Dojdu tam s vámi, jestli chcete,“ nabídla se.

„Cože?“

„Viděla jsem vás, jak se procházíte po pláži. Viděla jsem, jak jste ten pytlík zvedl a posunul. Je to značka, vidíte, abyste věděl, kam jste došel, a abyste mohl dojít o kousek dál než minule, že?“

Pan Parker se na ni usmál. Měl hezký úsměv a ona věděla, že i když teď určitě porušila všechna maminčina pravidla o tom, jak se chovat k cizím lidem, tenhle muž jí nikdy neublíží.

„To je od tebe opravdu ohleduplné,“ řekl a Amanda mu chtěla vyprávět svůj sen, ale rozmyslela si to, protože by to znělo divně.

„Tak co,“ zeptala se, „mám jít s vámi?“

„Ano,“ odpověděl. „Jestli ti to nevadí.“

A tak šli společně a ona si při pomyšlení, že je mu vlastně oporou, připadala dospěle. A třebaže to k sáčku s kamínky nebylo daleko, pochopila, jaké úsilí musel vyvinout, aby k němu došel. Viděla bolestnou grimasu na jeho tváři. Když k sáčku došli, nabídla se, že se pro něj sehne, a pan Parker jí poděkoval. Pak šli ještě o něco dál a po pěti šesti krocích ji poprosil, aby sáček hodila na zem, což udělala.

„Platí to, i když jsi mi pomáhala?“ zeptal se, když spolu stáli a odpočívali.

„Já jsem jenom šla s vámi,“ řekla, „nenesla jsem vás.“

„Vlastně máš pravdu,“ řekl. „A to jsme se ani pořádně nepředstavili.“

„Já jsem Amanda.“

„Já jsem Charlie Parker.“

„Winterová. To je moje příjmení. Amanda Winterová.“

„Děkuju, Amando Winterová. Zrovna jste se sem přistěhovaly, vidíte?“

Parker se otočil směrem, odkud přišli, a Amanda s ním.

„Ano, já s maminkou.“

„Co tomu tady říkáš?“

„Je tu hezky, ale stýská se mi po kamarádkách a po babičce.“

„A co že nejsi ve škole?“

„Jsem nemocná.“

„Aha, tak to znám.“

„A co je vám?“

„Nejdřív ty.“

„Doktoři to nevědí. Bývám hodně unavená a pak se mi udělá zle a nemůžu se hýbat.“

„To mě moc mrzí.“

„Není to tak strašné. Ale stýská se mi po škole. A co vy? Co je vám?“

„Měl jsem nehodu.“

„V autě?“

„Ne. Doma.“

„V tomhle domě?“

Amanda ukázala na střechu v pozdálí, která vykukovala nad jejich, protože silnice lehce stoupala k jihu.

„Ne, tady ne. Tady bydlím, jenom dokud se neuzdravím. Můj opravdový domov je ve Scarborough. Víš, kde to je?“

Teď už šel o něco jistěji. Možná ho to, že posunul sáček s kameny, byť jen o malý kousek dál, nabilo energií.

„U Portlandu,“ řekla Amanda. „Tam jsem byla. Teda v Portlandu, ve Scarborough ne.“

„A líbilo se ti v Portlandu?“

„Docela jo. Měli jsme zmrzlinu.“

„V Beal's?“

„Možná. Bylo to dole u vody, na rohu.“

„Jo, tak to je Beal's. Tam dělají dobrou zmrzlinu. Občas tam chodím s dcerou.“

„Vy máte dceru?“

Amandě se znovu vrátil její sen. Na té dívce, kterou viděla, něco bylo, byla jí něčím povědomá...

„Ano, bydlí s maminkou ve Vermontu.“

„Jak se jmenuje?“

„Samanta, ale já jí říkám Sam. Maminka jí myslím říká Samanto, když má nějaký průšvih.“

„Mně máma říká Amando Jane, když se na mě zlobí.“

„Měla bys to brát jako varování, jako houkání sirény, a rychle se utíkat schovat.“

Amanda se zahihňala.

„Kolik let je vaší dceři?“

„Je mladší než ty. Je jí šest.“

„Má blond vlasy?“ zeptala se Amanda.

Parker se zarazil. A tak divně se na ni zadíval.

„Jak tě to napadlo?“

Věděla, že byla neopatrná a že překročila nějakou hranici, a tak zalhala, i když lhát se nemá.

„Blond vlasy se mi zkrátka líbí, to je celé.“

Amanda pokračovala v chůzi a on se dal taky do pohybu.

„Ne, nemá blond vlasy.“

„Jezdí za vámi?“

„Zrovna jsem se sem přestěhoval stejně jako ty, ale brzy sem za mnou přijede. Můžu vás seznámit, jestli chceš.“

„Jasně.“

Šli vedle sebe, povídali si o moři, o ptácích a o městě, když tu se na pláži objevila Amandina matka a rychle mířila k nim.

„Ajaj,“ hlesla Amanda, „nesmím se bavit s cizíma lidma.“

„Určitě ti bude říkat Amando Jane,“ podotkl Parker a Amanda se musela zasmát, i když její matce sršely blesky z očí.

Matka se zastavila asi dva metry od nich, ruce založené na prsou, aby jí nebyla zima.

„Kde jsi byla?“ vyhrkla. „Měla jsem strach.“

Nejen že jsi měla strach, ty se zlobíš, pomyslela si Amanda.

„Šla jsem se projít,“ odpověděla, „a –“

„Já jsem upadl,“ skočil jí do řeči pan Parker. „Upadl jsem v písku a nemohl jsem vstát. Amanda mi pomohla. Mrzí mě, jestli jste o ni měla starost. Máte skvělou dceru. Ne každá mladá dáma by se obtěžovala pomoci člověku v nesnázích.“

Amanda se začervenala, když ji nazval „mladou dámou“, ale přesto se bála matčina hněvu. Tím, že šla s panem Parkerem a mluvila s ním, udělala špatnou věc ze správného důvodu – nebo že by to byla správná věc ze špatného